

HEMEROTECA
MUNICIPAL
MADRID

POESIA FLORAL

Any II
NÚMERO
40

Barcelona 9 Febrer.
1878
PREU
2 cuartos

SUMARI

Dos dits de pantorrilla: de F. Serrat y Weyler. — *Vint anys:* poesia, del malhaurat Antoni Llaberia. — *Balada:* de Eduard Vidal y Valenciano. — *Lo cargol:* faula, de Joseph Verdú. — *Fort:* poesia, de Ferran Rodriguez y Masdeu. — *A ella:* cantars, de Miquel Carbonell. — *Gat per llebra:* prosa, de Vicens Baruta. — *Lo rey de la creació:* poesia, de Eduard Aulés. — *Fantasia:* de Francesch Clarassó. — *Novas,* de la Redacció. — *Varietats:* de varis.

DOS DITS DE PANTORRILLA.

Dos dits de pantorrilla! Dos dits d'una pantorrilla anònima, basta y sobra, per fer perdre lo cervell á un home y portarlo á una casa d'orats.

Aixó, que semblará estrany á mos lectors, necessita una explicació que trovarán, si tenen la paciència de llegirme, en las següents ratllas.

Tinch un amich á qui la desgracia, representada en forma de pantorrilla, te tancat en lo manicomi de San Boy.

Un jorn que vaig aná á véurel m'esplicá sa desventura d'aquet modo:

«Jo vivia tranquilament fins á tan que una malehida botina, seguida de la mes arrebatadora pantorrilla, me va fer perdre lo senderi.

Ma vida era exemplar: vivia en una casa de dispesas del carrer Nou.

La mestressa que 'm cuidaba, era una bona dona, pero lletja, arrugada, ab uns ulls que sempre li ploraban, desdentada: en fi lo *antídoto* contra las malas passions.

Jo estava empleat en las oficinas del Ajuntament ab tres pessetas diarias de paga.

Me llevaba á las vuit; me 'n anaba á la oficina á las nou, y allí trevallaba... no tot lo que debia trevallar.

Un matí (¡dimars era!) me dirigia á ma ocupació per lo carrer de Fernando, quan una malehida pedra, d'aquellas que á totas horas están desmentint que á Barcelona se celebri una rifa pera sa reposició, me feu donar un ¡ay! seguit de totas las esclamacions que s'acostuman en semblants cassos.

En aquell moment vegí... ¡may ho hagués vist! un peu tan petit y dos ditets de pantorrilla que, francament, n'hi havia per fer lo que vareig fer jo: seguirla per véurer la cara de la propietaria d'aquell peu, causa de ma desgracia. Aixís ho pensaba, pero ella anaba molt depressa y jo no podia caminà com avans, porque l' ull de poll se 'm sublevaba.

Hauria volgut tenir vapor per adelantar mos passos.

Al arribar á la entrada de la plassa de San Jaume, quan ya estava aprop de ma desconeguda, ¡oh desgracia! m'atura un amich participantme que s' havia casat.

— Si vegessis la meva dona — 'm deya ¡quina xicota! te un cosset y...

— ¡Quinas pantorrillas! — anaba jo dihent, mentres observaba la direcció que prenia ma desconeguda.

Mon amich me mira espantat.

— Aquestas paraulas .. diu, pero jo, que no estava atent á sa conversa, lo deixo per anármen darrera de la meva felicitat

Arribo al mitj de la plassa, y aquell home que rega ab aquella mànega, me posa fet un xop. Pero yo endevant.

Ja no me 'n recordaba ni de que fos en aquet mon!

A las nou debia está en la oficina y eran las deu.

Arribem á la plassa del Angel y ella, ma perdició, entra en una boliga; jo m' espero un tros lluny y al cap de un rato la veig sortir ab un farsell á la mà, dirigintse per los mateixos carrers que havia passat avans.

Jo caminaba pero, no sabia ahont me trovaba. Distret ensopego ab un senyó alt y gros. Ell s' enfada me maltracta, pero jo no feya cas de ré. Alsa lo bastó per deixar-lo caure sobre lo meu cap, pero jo reuneixo mas forsas y... alló era de véurer: lo senyó estés á terra tan mal p... que no 's podia aixecá. Acudeix gent y un cabo de municipals (estranya aparició), me porta al cuartelillo,

Al arribá allí lo jefe d' ordre públich me pregunta per quina causa he insultat á aquell senyó.

— Per dos dits de pantorrilla — li contesto.

L' home 'm mira y prenentme per boig me deixá aná.

Me dirigeixo á ma casa, pero no com ne vaig sortir á las nou, sino fet malbé, mala't, en fi, jo, no era jo, semblaba un altre.

Tenia febra, tot me feya mal.

Me fico al llit y no pensaba mes que ab aquella pantorrilla anónima. La veyá somniant... la veyá despert; la veyá de tots modos.

A l' endemá, á l' hora de costum entra la dispesera en lo meu quarto portantme tres cartas. Una era la meva cessantia; l' altre d' aquell amich que s' havia casat y 'm demanaba explicacions d' aquellas paraulas ofensivas á la seva dona; y la tercera d' aquell senyó alt y gros de la disputa, dihentme que m' havia de matar quan me trovés.

Desesperat al véurem sense colocació y ab tots aquells disgustos, me llevo y 'm dirigeixo á l' habitació d' un company de dispesa per explicarli 'ls meus apuros, y al passar per davant de lo quarto ahont dorm la mestressa veig...

Veig las botinas que tan m' habian agradat lo dia ántes.

— ¡Deu meu! — vaig esclamar. — Lo peu y 'ls dos dits de pantorrilla eran ¡¡¡ de la meva dispesera!!

Desde allavors estieh per boig en aquet manicomi.

Deu guardi á tot mortal de dos dits de pantorrilla.

F. SERRAT Y WEYLER.

VINT ANYS.

Desde 'l brancal de ma vida
veu m' ánima esporoguida
venir á vollos pecats,
son trémolas mas petjadas
y no giro mas miradas,
que tinch por de recordar.

L' ignorancia y l' alegria
han fugit del ayma mia
¡ en la vall m' han deixat sol!
amarch plor mas galdas banya,
y á n' al cim de la montanya
sento riallas, crits y plors.

'Mon demá es caixa tancada,
la que ma má esparverada
á la forsa n' ha d' obrir,
tanco 'ls ulls y corro cego;
á la sort del mon m' entrego
¡Deu tindrà pietat de mi!

† ANTONI LLABERÍA.

BALADA.

Desperta nina bonica,
que per lo prat y lo mon
sòs raigs d' or lo sol escampa,
sos raigs d' or.

Deixa 'l llit, mostra ton rostre,
mira que 'ls estels s' han post;
escolta de las calándrias
lo cant dols.

Las solanas, las aubagas,
las planuras y lo bosch;
al jorn cántan son sant hymne:
canta tot.

Las campanas balandrejan,
las boiras escampa 'l sol;
y lo vall sacut alegre
lo llarch so.

Desperta prompte, m' aymia,
desperta: qu' es alt lo sol....
¡La nineta no desperta!
¡La campana toca á morts!

EDUARD VIDAL VALENCIANO.

LO CARGOL

FAULA

Lo cargol demana pluja
per sa ditxa y mellor goig,
pluja te, surt, 's passeja
y l' empresona un pastor.

Ditxa hi ha que 's torn amarga
si alcansarla 's logra un jorn.

JOSEPH VERDÚ.

¡ FORT !

Molt menys te deu la enveja corcadora
que en ton fer cor niaba
Cain, que 'l mateix Deu que 't obligaba
á malehir la hora
en que acullias ta obra destructora,
quant vida encar te daba

Seguint irat la pensa malehida
de acompanyar cruel
un esprit al abism, donares mort á Abel,
pero 't restá fallida
puig tú hi caigueres, y éll rebé altre vida
de Deu, allá en lo cel.

FERRAN RODRIGUEZ Y MASDEU.

A ELLA

L' abella xúcla la mel
De las flors del roserá,
Y aqueix esguardant lo cel
Se marceix ans d' esclatá.

L' hivern, com que no té cor
Fa parar la papallona,
Y ab la neu dins poca estona
Se desfan sas alas d' or.

Soch la papallona y flor,
Així ho vol ma mala estrella!...
Y com l' hivern y l' abella
Oh! nina, has marcit mon cor!

MIQUEL CARBONELL.

GAT PER LLEBRA

n aquest mon tothom té una rellescada, ó un
dia de mala ventura, ó com diria un mestre de
peu, de pega.

Donchs ténen de sapiguer que ab tot y ser tan
revellit com soch, també vareig tenir una corda del cor
flaca, y 'n vaig fer una de las mevas, vull dir, una d'
aquellas que 's fan quan s' es jove y 's té lo cervell
aigualit.

Es lo cas, que lo dissapte passat se 'm va ficar al magí
que havia d' anar á un ball de màscara. Aqueixa fou tot
lo sant dia la meva fallera y no vaig parar fins que 'm
donaren un titol d' arrós, perque han d' entèndrer que m'
hi tornat tant economista, que fins fumo *gitanets de*
mónich, per aplacar aquest gastó de fer fum.

Sols ab aytal condició podia pérdrer una nit, pera en-
tregar-me á la expansió que mon cor desitjaba, y vareig
decidir-me á fer una visita á la tapada Terpsicore.

Ja 'm teniu á punt de solfa; surto de casa 'l perruquer
cambiat com alguns polítichs, y si me haguessen vist,
haurien esclamat:

— Miréusel bé, que ni figura de mortal té!

Pareixia un d' aquets pollos apocats y melindrosos que
semblan dir.

— No 'm tóquis, que vaig mudat.

Lo perruquer va tenir la trassa y habilitat de tréurem
los anys de sobre, per medi del seu pot de potingas, óli
d' aglans, pomada de rosa, cosmétich, y un sin nombre
de ingredients químichs per *rejuvenecerse*.

Mes trineant que un jinjol, surt l' home del establiment,
sofrint una *metamórfosis*, (no de Ovidio), y vers lo
teatre del Circo falta gent.

Entro en lo temple de la dansa, ja dintre, en mitj d'
aquell bullici, per tants anys oblidat, 'm teniu plantat
com un estaquirot en lo céntr del saló, divertintme d'
alló mes guaytant las minyonas, casadas y viudas, com
al voltant meu féyan de las sevas desenfrenantse.

¡ Y quina olla de cols! Era olla podrida! La careta
tapaba lletxas y bonicas, la honrada se hos presentaba
massa lliure y la que no ho era pareixia una gata moixa.

Un cop ja en lo ball, vareig haver de ballar segons
sonaban los músichs que en lo escenari bufaban ab mes
forsa que Eolo.

De sopte me sento agafat del bras, me giro y veig una
bonica màscara que ab accent amorós me deya:

— ¿ Qué fas tot solet aquí? Vina, vina, que 't vull
cantar la cartilla.

Y estirantme me feu donar dos ó tres giravoltas com si
hagués sigut una baldufa.

— Escolta, poca vergonya, ¿ no m' convidas?

Allavoras va picarme un escorpi, y fent un brinco ab
mes art que un *bolero* en lo dia que cobra la quinzena,
váreig separarme d' aquella gorrilla, que comensaba á
esplicarse per semblant introducció.

Aixó no vá deturarla, sino que tornantme á agafar de
nou, me va declarar ab estat de siti, y jo estava indefens
pera defensarm' de la seva llengua.

— No fuigis, que ja sabem qui ets, anem al restaurant.

Y vulgas y no vulgas, vaig tornar-me autómata d' aquella
bellesa que cubria un pam de seda negra.

En lo restaurant varem sentarnos, y observant de fit á
fit al meu Virgili, vareig dir ab entonació *Petrárrquica*.

— ¿ Qué havem de fer?

— No t' amolinis home, jo y tú som molt amichs y no
renyirem.

— Si no havem de renyir *bueno*: vareig contestarli,
veyent que l' áncora ja trovaba fons y que no havia perill.

Aqueixa dona creurán que comensava á interesarme?
¡ Oh! y lo mes estrany es que apesar d' esser tan boni-
coya y aixerida, no podia compendrer com es que anava'
sola, perque jo no vaig notar persona alguna que l'
acompanyés.

No vá tardar molt temps á venir un mosso del restaurant,
que per la blancura que gastaba, també 'm creya que s'
habia disfrassat.

Venir aquest y la fulana comensar á demanar teca ¡va
ser tot hu; mes cosas haguessin tingut, jo crech que ni
á ca 'n Cassola tindrian tanta virosta.

La idea de que aquella xicota era un drach va aterrori-
sarme, puig semblava un cecant ó un mestre d' escola
que hagués fet deu anys d' abstinencia.

Mes ¡ endavant! era en lo ball y havia de ballar. Be 'n
van portar de bé de Deu, pero jo, qu' era cas de tastarne.
Mentres ella omplenaba sa bodega, jo, no sé per quina
casualitat, lo meu peu dret havia rellescát y 'n tocava un
altre d' ella que feya la desentesa.

Aixó ja 'm bastava, havia fet una conquesta y una
hora ú altre debia rendir armas lo castell.

La il·lusió d' aquella carona tan petonera, aquella minyona tan ben feta, me feyan perdre lo judici, y la nostra conversa no era animada, sols un y altre deixabam escapar paraulas tremolosas y sueltas.

En acabat d' atiparse y habentme dit pera ballar dos americanas, una polka, y un rigodons, vareig pagar lo gasto conformat, sols per arribar al fi de la aventura.

Ja 'm teniu ballant y donant giravoltas al só de:

« Ay mamá ¡ Que noche aquella !
En que el falso me decia ,
— Niña mia... etc. etc. »

y endavant ab la balladora, que ja 'm tenia mareijat.

Una vegada acabats los balls, varem parlar d' anárnosen del teatre, y 'm sorprengué moltíssim al veurer á la mitja taronja que agafada com una llagosta del meu bras, 'm seguia, sens que hi hagués vitxo vivent que l' acompanyés.

Nada, la sort me proporcionaba aquella ganga, y vaig atrevirme á dirli ahont vivia, y al veurer que ella 'm deya que allí hont vulgués, vaig allavors fer pensament d' endúrmela á casa meva.

Y guapo ! Ella no va dir que nó ! La meva il·lusió era complerta, anava á donar lo cop.

Obro la escala de ma casa, ella guardaba silenci, pujem al pis, obro, encénch un misto, y en aqueix moment ella es treu la màscara que li tapaba 'l rostre, y ¡ Oh pega de la pega grega ! Vareig quedar estupefacto, y mes enraanat que un pal de pallé.

— ¿ Qui dirian que era la meva ninfa ? ¡ Horrors dels horrors ! No m' atrevesch á dirlos ho !

Era... era... la criada de casa !

¡ Que grossa va ser la meva desgracia ! ¡ Aquella nit, ¡ i que vaig estar de huevo. Si 'm descuido menjó gat per llebra !

VICENS BARUTA Y VALLS.

LO REY DE LA CREACIÓ.

¿ No han vist may un ser que porta
Dos xavos fins á mitj front,
Patillas semblant paréntesis
Del nas, escotat lo coll,
Una inglesina esquifida
Que no li tapa 'ls ronyons,
Y un pantalon que per just
Podria ser jutje y tot ?
¡ Pobres noyas ! Ja l'as planyo !
¡ Si l' topan ja han fet á tots !
¡ Es clar : s' hi deixarán caure !
¡ Jo ja ho veig ! ¡ Qui l' mana l' cor ?
¿ Qui resisteix aquells xavos,

Aquell posat y aquell coll ?
¡ Quin tenorio ! A las modistas
segueix á entrada de fosc .
¡ Y ay d' aquella que s' en rigui !
— ¡ Riu, pensa ell, ja es meva, adios !
¿ Qui es aquet ser ? ¿ No l' coneixen ?
¡ Lo rey de la creació !

¿ Qui es aquell que cada dia
Roda l' mon y torna al born,
Ab una levita blava
Y un tres picus brut de póls;
Que va devant dels gegants
Sempre que hi ha professons;
Que fa regá als botiguers
Quan ve l' temps de la calor,
Y dona bolas als gossos
Y agafa revenedors;
Que si una nit va al teatro,
Quan aixecan lo teló
Ell s' està ab lo cap cobert
Y fa descobrí á tothom;
Que li cridan cresta y gura
Quant lo veuhén los xicots ? ..
Descordemli la levita,
¿ No l' coneixen ara ? Prou !
¿ Qui ho hauria dit ? Es l' home,
¡ Lo rey de la creació !

¿ Vehuen aquell que ara s' fica
Pel passatje de Madoz ?
Mirintsel be ; ¡ Ma, que llántias !
¿ No reparan que está groch ?
L' aparador de 'n Justen,
Que adu habent dinat fa goig,
Per ell sobra, perque menja
Curadella ó sanch de bou.
¡ Be n' hi ha en lo bazar del Aguila
D' abrichs y de paletós !
Donchs te ! ell se pela de fret,
Vestit com á mitj Agost.
¡ De puros bons be s' en fuman
Densá que s' va plantá en Ros !
Y ell s' ha de fumá una punta
Que no tira y ¡ Deu n' hi dó !
Vostés dirán : ¡ pobre diable !
¡ Pobre ! ¡ Be ! ¿ Per quins cinch sous ?
¡ Ell ray s' en pot riure ! Es l' home,
¡ Lo rey de la creació !

¿ Coneixen un jeperut ?...
Prou l' han de coneixe, prou :
¡ Es un que s' deixa la barba !
Que sempre l' trobo per tot,
Donchs aquell, quant surt de casa
¡ Que s' en sent de estiribots !
— ¡ Dimontri ! ¡ Quin cap de núvol !
— ¡ Aire amigu, te bon joch,
Que sempre senyala trunfos !
— ¡ Plourd aviat ! Ja n' hi vist dos !...
¡ No s' pensin es com los altres !
Te sentiments, te l' seu cor,
¡ Si molt convé fins estima !
Pero en va ¡ Cosas del mon !
Y ell viu en lo mon : n' es sócio,
¡ S' en fa l' mateix que tothom !...
¡ L' infelis !... ¿ Perque ha nascut ?
¿ D' aquest pa fem rosegons ?
¿ Perque ha nascut ? ¡ Tira ! ¡ Es l' home !
¡ Lo rey de la creació !

En lo carrer de 'n Carbassa
Y en un tercer pis, hi ha un mort.
Als peus del llit plora un jove,
Lo fill del mort ; Quin trastorn !
De prompte s' mira l' rellotje
— ¡ Ja han tocat dos cuarts de nou !
Diu y s' escapa, seguimho
¡ Ay, ay !, se'n entra al Liceo
Per la porta dels actors,
Y un traje prent de bolero
Suat y ple de penjoys !
¿ Y ara ? ; Mireulo com brinea !
¡ Be l' xiulan pero per ço
Ell vinga fer tercerillas !
Vamos s' habrà tornat boig !
¡ Feulhi pas lletrats insignes !
¡ Respecteuho filosofhs
Que aquí 'hont lo veyeu, es l' home !
Lo rey de la creació !

EDUARD AULÉS.

FANTASIA.

Vina ab mi, mon amor !; la matinada
ja 'ns mostra d' un bell jorn la primer' hora.
Vina ab mi, y petjarás de la rosada
las perlas que per tú, 'vuy, ella plora.

Vina ab mi, y oirás com las aucellas
refilan en l' árbreda bosquetana....
Vina, y veurás com badan las poncellas
llensánt udors, sos càlcers d' or y grana.

¡ Amorosa de 'l cor, vina!... Eixa arbreda
ombra y frescor nos donará ; reposa....
Sents que diu éixa font ab sá véu freda ?
Qu' ets la fló' de las flors, la mes hermosa !

Mes ; ay !, la mia amor!.. Perque aixis llensas
sospirs, y 't néga 'l plor?... Escolt'.... Jo t' ám...
Ningú 'ns veurá... ni 'l cel... deixa temensas
que cubreix aquest lloch l' espés fullám....

¡ Acóstat!... ¡ Vina ab mi !... Demunt la molsa
vull dirt' l' amor inmens que no se amaina....
Donémse abdós una besada dolsa....
Y après..... Fémhi petár una vacaina.

FRANCESC CLARASSÓ.

NOVAS.

A demès dels que parlavam en lo número anterior, nos han visitat novament los acreditats periódichs: «Lo Gay Saber», «La campana de Gracia», «El Centro de lectura», de Reus; «La caja de Pandora», de Madrid; y «El Cadiz», revista ilustrada que dirigeix la eminent poetisa Donya Patrocini de Biedma. A tots los ne doném las gracias y 'ls torném la visita.

Participem á nostres col·laboradors, que desd' lo número vinent los donarem compte setmanalment de tot lo que 'ls n' acceptem, al peu de l' última columna de nostre setmanari, á fi de que no espérin veurer insertat lo que no sia mereixe- dor.

La Protecció Literaria» repartirá á la major breuetat un tomo de prosa titulat «Perlas catalanas» degut á la ploma del Sr. Masriera.

Segons diuben alguns diaris de Madrid, regna molt discontent entre 'ls poetes que han prés part en los Jochs Florals, que celebrá lo Ajuntament, y 's dirigeixen càrrechs severs al jurat calificador de las poesias premiadas.

Lo jove y aplaudit autor de *El esclavo de su culpa* En Joan Cavestany ha sigut agraciad ab la Creu sensilla de Carlos III.

En la funció que la Societat *Guerriers*, doná Diumenge en lo teatre de la Comedia, s' estrená com ja anunciarem los *Enredos d mitja nit* de nostre amich En Martí Revoltós.

Lo ser amich, donchs, no vol dir adular: com mes amichs mes clars, per lo tant aconsellarem al autor dels *Enredos* que no s' enredi en assumptos de sainete ni en conceptes tant llibres.

Por un empleo es lo titol de una comedia castellana en un acte, que ha escrit nostre amich En Enrich Franco y que s' há d' estrenar en lo «Romea»

La major breuetat tindrà lloch en un mateix dia en lo teatre del Bon Retiro, l' estreno de un drama catalá en tres actes titolat, *La joya de la costa* y 'l de una pessa titulada *Qui no posa..... treu*, originals las dúas de un mateix autor.

Lo conegut compositor en Antoni Urgellés esta acabant de posar en música una zarsuela catalana en tres actes, pera ser estrenada en un de nostres teatres en la temporada d' estiu.

Habént rebut lucosament imprés é il·lustrat per los primers artistes catalans y demés, lo tomo de las *Cartas á la dona* que ab lo pseudónim de Pau Pi y Plá ha escrit lo jove y festiu poeta En Rosendo Arús y Arderiu á qui en carta particular ha felicitat lo sabi poeta de Provenza. En Frederich Mistral.

Entre 'ls molts dibuixants que han prés part á tal il·lustració s' hi distingeixen los senyors Tomás Padró (Q. E. P. D.), Pellicer, Ramon Padró, Enrich Serra, Garriga, Pahisa, Eusebi Planas, Niu y Tudó, Rigalt, Urgellés, Trias, Padrós, Teixidor, Puiggarí, Apeles Mestres, Eduart Llorens, Casanovas, Mas, Planella, Novas, Miquel Carbonell, Llobera, Sivil·lá, y altres no menos reputats artistes.

Felicitem al autor y agraphim la dedicatoria.

S' estrená dissapte passat en lo Bon Retiro, lo drama «*El Scapitan Misterioso*», que apesar dels esforços dels actors, particularment lo Sr. Panadés, que 's feu aplaudir, no fou cridat l' autor, per lo que ignorem qui es, mes si que hi ha retratada la inesperienza en lo teatre. A continuació s' estrená també la pessa «*Qui la fa la paga*», de nostre amich En Salvador Cort, que seguint la justicia que demana son mateix titol, hem de confessar que es sencilla d' argument, pero descrita ab facilitat encare que ab algun vulgarisme que si be no es immoral es algo inconvenient en lo teatre.

Hem rebut elegantment imprés en los tallers de la acreditada casa Senyors «Espasa jermans» lo magnífich juget en un acte «*Un ruso y un manguito*», original de nostre amich En Fernando Serrat y Weyler, y que ab tant aplauso se estrená en lo teatre «Romea.»

Li doném las gracias per la seva galanteria y 'l felicitem per lo escullit llenguatge que posseheix en la difícil prosa castellana,

*

Reestablerta de sa enfermetat la primera dama del teatre Catalá Na Francisca Soler de Ros, donará son benefici dilluns ab las produccions del Sr. Pitarra «*La Dinda*» y «*Lo Ret de la Sila*».

Nomenadas las produccions y la beneficiada, no debém recomanar res mes quedant certs de que s' omplirá 'l teatre.

VARIETATS.

XARADA

De prima, ningú 'n vol sé
mentres dos tothom desitja,
somnia 'l tot designa ditxa,
y ab lo tot rica 'm vull fe.

MARGARIDETA CARBONERA.

ENDEVINALLA.

Los artistas m' utilisan
per dibuixar,
los ranxeros y cuyneras
per fé 'l dinar.

ANDALÚS DEL CLOT.

Ahont vás Peret, ab aquest bulto de roba dessota l' aixella? — A prender un ratet el sol. — Vaya un humor de anar á passeixar aquest mort. — Noy, á la forsa; com que ahir al sortir del ball de máscaras, me vaig encostipar de mala manera, are tinch de anar carregat de mocadors. — Donchs jo t' aconsello que un' altre vegada, avisis á en

ANTON JENÉ

que té una gran Cocheria en lo

CARRER DE SAN RAFEL.

y aquell per menos diners de lo que 't costará fer rentar aquets mocadors, te farà venir á la hora exacta de sortir del ball, un cochet ben *saláo*, que á més de la comoditat te estalviarà una pulmonia.

*

Van di un dia al Seladrigues
las noyas de ca 'l Cardet

—Home *canti*— Y va respondre:

—No, no: gracias, no tinch set.

JOSEPH CAMPAMÁ.

Recomanem, á tots los duenyos de fondas, restaurants, y casas particulars, que si vólen cóurer las viandas, ab promptitut, economia y sabrós gust, que gastin carbó de la

ACREDITADA CARBONERIA

DEL CARRER DE LA LLEONA

que 'ls servirán tant bé, que fins las ollas y calderas bullen per ellas solas, y la teca es cuyta ab un *santiament*.

Ne tenen de totas classes y de tots preus.

—Ola! senyora Llúcia? ¿Que tal, com ho passa?

—Molt bé, Donya Paneracia.

—¿Y que fan las sevas fillas? ¿fan gayres camisas?

—No s' enténen de feyna. Jo la vritat, com veyá que no podia adquirir dos ó tres máquinas de cusir, estava tota trista y anguniosa!

—¿Donchs com se ho vá arretglar?

—Una amiga meva, va atrassarme á casa

D. MIQUEL ESCUDER.

BARCELONETA CARRER DE S. MIQUEL

que té una gran FÁBRICA DE MÁQUINAS y es tant bon senyor que

á plassos 10 rs. setmanals

va véndremen dugas y per are grat sia á Deu, no 'ns entenem de feyna y 'ns guanyem la vida.

*

Si n' ets d' hermosa *Paca*
si 'n vals de *patacons*,
¡ay! *Paca* 't *filaría*
per ferme uns pantalons.

JOSEPH CAMPDERRÓS.

Noy, te convido demá á fer un tiberi. —¿De debó?— Si home, si; yo pago —Y aixó?— Já veurás; l' altre nit al Liceo varetg fer una juguesca ab un altre, sobre los cascós y 'ls pitrals que portaban los comparsas. Yo deya que eran bons, es dir, d' or, perque *vamos* ho semblaban, l' altre deya que nó, que eran de cartró y sobre daurats. Aferrat ell ab la seva y jo ab la meva, apostèm un tiberi. Després aném á enteránsen, y vaig quedar blau al sentir que en efecte eran de cartró y fets per en

TARASCÓ

que es aquell *Atrecista* que viu al

CARRER NOU DE SAN FRANCESH.

—Donchs, mira, ja que ho fá tant bé, nosaltres tenim tractat lo formar una companyia per fer comedias, y 't juro que ell será lo qui nós servirà.

*

Al vehí de un cert dentista
que 'n te ofici d' embustero
y porta sempre 'l sombrero
cap als ulls perque fá artista;
deya un dia una modista:
—Un *bon Jesus*, pro ben fet
vull portá al mocadoret. —
Ell va ferli la gran obra
y la xicota are á sobre
hi porta un *bon Jesuset*.

PERE ELÍAS.

—Quina estranyesa, ves, en lo

CARRER DE LA FLOR

que 's un carrer que no passa, hi ha una

CARBONERIA!

—Aixó no té res que veurer, puig has de sapiguer, que dita carboneria es la *flor* de tots los carboners.

—Si? Ves qui ho diria!

—Es tal com te dich, y si vols convenset envihi á buscar carbó y veurás justificat com es la FLOR y NATA!

*

Per Deu fes treure 'l lletrero
del portal de casa teva;
que no vull que 's creguin qu' ets
ama de *burras de leche*.

SALVADOR MIR.

— María! María! Obra la porta! Ja som rics, he tret la grossa dels empedrats!

Així cridava en Magí, tot pujant l'escala de casa seva.

—Y aixó Magí, ¿Qué's aqueixa alegría?

—Estich borrango, he tret 600 duros! Ja no serem pobres! Ves corrents á avisar á

EN FRANCISCO ESCRICHA

DEL CARRER DE EN SERRA N.º 8

Y dígali que vingui, que vull canviar tots los mobles, y fer renovar altres coses, y com que ell per aixó es un áliga, desitjo que 'm reformi 'l pis. Au! Ves, dígali que no s'entregui. Y la dona s'en aná volant á complir l'encàrrech.

* *

Desde que ab tú vaig ballar
que 'm fa mal la cama dreta,
per só demá marxaré
á pendre 'ls banys á Caldetas.

V. JULIVERT,

— Estich encés, 'm torno mitj foll, tot ho tiraria á rodar, fins calaria foch á la casa!

—¿Perqué cridas y t'amohinas?

—Fuig dona, vésten del meu devant, y córra en busca d'un fuster que vingui ab un xerrach, perquè vuy ferme amuntar los peus.

—Y aixó home ¿per quin motiu?

—Rabío, pero de valent. Avuy he comprat unas botinas que 'm ténen los peus fets unas truytas, y 't juro que d'aquí endavant sols me calsaré

EN PERE ALIS

DEL CARRER DEL HOSPITAL N.º 88

puig sentho dir á tothom que treballa molt bé y que 'l calsat no danya 'ls peus.

* *

Pregunta un mestre d'escóla
al fill de can Perellada;
—¿Com s'en diu de la escarola
en castellá?— *Cansalada.*

CHARRIERA.

—Ahont hi há un manyá!

—Que tens, que 't passa?

—Que hi perdut la clau de la caxa y tinch de pagar una letra d'aquí dos horas; y no sabent com ferho per obrirla, no trovo altre remey qu' espanyarla.

—Res d'axó, home ves á casa

EN ISIDRO LLUCH

CARRER DE LA PALLA N.º 37

que's un manyá, que en un tres y no rés te 'n farà tantas com vulguis de claus y panys y fins si vols caxas novas.

—Vólen *allargar las mans*
'n aquet pobre ceguet!
deya un cego.—Y un transeunt
que passaba en tal moment
va dir:—Si que 's cosa estranya
volguer que l'esguérrin mes,

ABELARDO COMA.

—¿Que no ho sab? are vivim al Ensanche?

—Donchs y 'l noy que ya no aprent de lletra?

—Carat, vaya que 's creu que no hi ha col-legis al Ensanche: miris hi ha lo

COL-LEGI DE SANT LLUIS GONZAGA

EN LO CARRER DE LAURIA N.º 48, 1.º

DIRIGIT PER D. FRANCISCO PIÑOL

es un senyor que ja ha sigut director de lo institut de Vitoria, y Geltrú y además de las clases de

1.ª Y 2.ª ENSENYANSA

també 'l Sr. Estrany que ensenye d'esgrímá y classes de gímastica y además hi ha *clases de día y de nit.*

Quan ne miro 'l teu bigóti
y contemplo tas patillas,
es tant lo foch que jo sento
que se 'm créman las faldillas.

CONSUELO Y REPARADA.

—Ahont fa anar lo noy á estudi senyora Claretá —?Ay filla, en un col-legi molt maco á costat d'allí, hont tothom hi pega cops de cap al tirar plechs en la boca d'aquells lleons tant mal fets, ¿sab en aquell baleó que hi feyan tans discursos avants?

—Ah, sí, vol dir allá hont hi ha un lletrero que diu:

COL-LEGI DE VILAR?

—Just: donchs cregui que aquet senyor Vilares un mestre jove que conserva tota la paciència per ensenyar als noys, y també als grans que te per las classes de

1.ª Y 2.ª ENSENYANSA.

* *

T'haig de dir que per menjar
ets com Miss Leona, Paca;
puig que demostras tenir
com aquella, molta barra.

ENRICH XARAU.

—Pahuet, Paulhet, ¿ahont vas?

—Men vaig á comprar un barret, á cualsevol sombrerer que trovi.

—Fuig home! Vina ab mí que 't portaré á casa

EE MELCHOR COSTA

CARRER DEL HOSPITAL N.º 58

que cregas que 'n quedarás molt satisfet porque es un sombrerer de *primo cartello.*

Jo 't juro que serás parroquiá d'ell.

* *

Vols saber quina opinió,
es la meva ¡hé salero?
Com que tinch botiga jo,
si 'm pósan contribució
pel gas, seré petrolero.

NYICARIS

L'altre dia m' escoltava una conversa que tenian dos joves en la Rambla, y que acaloradament disputaban sobre 's qui duya las botinas mes ben fetas, pues saben en que per fi van convenir? Ah! que no hu endevinan!

Que en

JOSEPH CUADRADAS

que viu en lo carrer de la Riera de S. Joan n.º 11 es lo sabater que mes inpropiamet se l'anomena.

* *

—¿Qué no vols ferme un pató?
va dirm' la Pepeta un dia,
y vaig dirli.—Li faria
si estava en disposició.

R. ESTANY.

—Tingui senyoreta, aquet mocador que li ha caygut.

—Ay, vosté s'heu equivocá. No es pas meu.

—Dispensi l'atreuiment já ho sabia, pero com que no trobava medi per dirli lo molt que l'estimo, hi fet dibuxar y brodar las sevas inicials en ell, en lo taller de

EN JAUME BRUGAROLAS

CARRER DE ARAY NÚM. 3

per tenir lo gust de declararli mon amor.

—Gracias, donchs, pel mocador, que 'l regalaré al meu xicot que justament te las mateixas inicials; en cuan aixó del amor, proporcioni 'm sospresas semblants y després parlarém.

Vaig preguntá á la Mercé:
—¿Qu' es sa filla aquesta nena?
Y 'm contestá molt serena:
— Si senyor, y de vosté.

OILÉRUA.

Las gangas son com lo vent, passen molt depressa, per lo tant, los que vulguin aprofitar la ocasió, poden passar per la administració d' aquest Setmanari llibreria d' en

VICTOR PEREZ

que es en la

RAMBLA D' CANALETAS N.º 5

y alli hi trovarán:

Brots. Tomet de Poesias y Fáulas satíricas de Joseph Verdú, que val no mes una pessetona.

Mefistófeles.—Rondalla en un acte de Vicens Baruta y Valls, que val quatre cafés de senyó.

Retrets. Juguets en un acte, molt de la brometa, ó sinó preguntino á en Gestus.

Lo Cantó. Pessa molt grassoneta, escrita pel mateix, no més s' en farán dos cafés de pobre.

* *

Segons veig, perquè tens *cuartos*
á mí no 'm vols per marit;
jo ja ho saps, sols una *arcoba*
es lo que 't puch oferir.

DON LLOP.

— Ola. Tano! ¿Hont vás tant mudat?
— A demanar una má.
—¿ De paper?
— Cá, de dona. Vols venir á ferme de costat?
— Home, si no anés tant *tronat* prou que vindria.

Ya tens rahó, ja, que hi vas de *tronat*, hi creu qu' es llástima, perquè *vamos*, per pochs *cuartos* en

JOSEPH CAMPDERROS

te faria un vestit, tan ben tallat, que essent com ets tan guapot encare potser trobarias un bon partit.

—Y ahont viu, aquet sastre?

—Al carrer del Hospital N.º 90.

Donchs hi aniré.—Adios.—Adeu.

* *

Un castell vas dirme qu' érats
que jo may podré guanyar,
avuy planto siti Pepa,
y demá..... demá al assalt.

ROQUÉ.

—¿ Que 't sembla aquet licor? Es bó?
— Molt, y 't dich que es de lo millor que he begut en ma vida, y aixó que jo he corregut la Seca y la Meca.
— Sembla estranger, no es vritat?
— Que no ho es?
— Ca! Home! Ho fan véurer. Mira ¿ veus aqueixa etiqueta tant bonica, ó mes ben dit aquest cromó?
— Si, y que m' agrada.
— Donchs, aqueixas etiquetas, tota classe de cromos surten de la

LITOGRAFIA

D' EN RAMON RIERA

que te lo establiment en lo

CARRER AMPLE N.º 15

— Donchs mira, jo que embarco molts licors y vins, hi aniré, per veurer si 'ns entenem. Puig lo que 's á Espanya lo que no es estranger no es bó.

Me agrada mes ta mirada
que 'l sol, la lluna y estrelles,
pro, vaija, molt mes m' agradan
un bon parell de *costellars*.

PANXARRICA.

— De la teva xicota dius que portas doi?
¿Vaja, Vaja! Si que l' estimabas!

— Cá! No ho fassis corre: com qu' era una *jamona* molt rica, en lo testament me va fer hereu, con tal que portés dol á lo menys dos anys, y que per tot dia portés lo seu *trato* en lo medalló

—Vejam, que tal era aquesta pell?

—Mira já t' agradará perquè 's fet per en

RAFEL ARENYAS

CARRER DEL HOSPITAL N.º 27 Y 29

que no sé com s' ho fá, que 't conserva la *fesomia*, tornant guapo per mes lletj que sigas.

* *

Beneheixo jo á la sort
que 't feu tenir la verola,
pues are, venint Tot-Sans
servirás de torradora.

P. SEGLAR.

— Sabs Lluís que desd' que 't vaig veurer un dia en un salt d' armas 'm vas fer quedar ab un pam de nas?

—¡ Oh noy! Si se tant de jugar la *vaca*, lo *floret*, lo *sabó* y altres armas, ho dech al intel·ligent mestre en

IGNASI AIXELÁ

que té lo establiment en lo carrer

DE LA CANUDA, EN LO GIMNASI

del Estrany.

— Ah ¡ja sé! Sí, té una gran fama per tot Barcelona; jo aniré á apéndrer.

— Sols te costará 40 rs. al mes, y encare t' ensenyarán a ser gimnasta.

* *

Es tant lo que ab tú jo penso
que 't somio cada nit;
y cada mati 'm desperto
abrassat ab lo cuixi.

J. TORRES.

— Apa xicot! ¿ Que no vens al ball?

— Noy no puch.

—¿ Y donchs que no vens al ball de máscara aqueix nit?

— No puch venir perquè 'm falta lo millor, un sombrero de copa alta.

— Y per aixó 't privas de la gresca? ¡ Home! home! viu ab mí, arribem fins á la

SOMBRERERIA

D' EN VENANCIO GASSOL

QUE 'S AL CARRER DE GIGNÁS N.º 10

y allí comprarem un sombrero d' última moda, puig no ha ningú que 'l guanyi en etxuras.

SOLUCIÓ.á la *zarada* y *endevala* del n.º 39.

— Perqué li han dat una creu?

— Perqué van darli una tunda
y fugint perdé las *botas*,
y abandoná sa *columna*.

J. ALMIRALL.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ,
Ramblade Canaletas, n.º 5, Llibreria.

Estampa de J. Oliveres á c. de A. Xumetra. C. Sta. Madrona n.º 7